

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 280/2010-18

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 30. augusta 2010 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. M. L. – K..., K., zastúpeného advokátom JUDr. M. K., M., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 2 Cob/172/2009 z 28. januára 2010 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. M. L. – K... o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 12. apríla 2010 doručená sťažnosť Ing. M. L. – K. (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru

o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 2 Cob/172/2009 z 28. januára 2010 (ďalej aj „namietaný rozsudok“ alebo „napadnuté rozhodnutie“).

V sťažnosti sa tvrdí, že krajský súd v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Cob/172/2009, v ktorom bol sťažovateľ v procesnom postavení žalovaného, *„neprerokoval v oficiálnom rokovaní a dôkladne neprebral pádne argumenty vydeklarované v odvolaní žalovaného z 8. 12. 2008, ktoré sú pre rozhodnutie o merite veci relevantné a vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tieto argumenty.*

Porušovateľ znemožnil sťažovateľovi realizáciu svojich procesných práv priznaných mi v občianskom súdnom konaní za účelom zabezpečenia spravodlivej súdnej ochrany v zmysle čl. 46 Ústavy SR v korelácii s jeho pendantom čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, samotným neprerokovaním v kontradiktórnom konaní asertívneho žalovaného (ktorý dokáže vyjadriť svoj názor a akceptovať názory ostatných) a následne neodôvodnením v rozhodnutí 2 Cob/172/2009 zo dňa 28. 1. 2010 a doručeného dňa 9. 3. 2010.“.

Sťažovateľ upriamuje pozornosť na zmluvu o dielo z 20. júla 2002, na základe ktorej sa ako zhotoviteľ zaviazal zhotoviť pre objednávateľa (v označenom konaní žalobcu) dielo *„Modernizácia teleinformačnej siete Z.“* v zmysle projektovej dokumentácie a inštalačného manuálu. Konkrétne sa sťažovateľ zameriava na články predmetnej zmluvy upravujúce spolupôsobenie objednávateľa a zhotoviteľa, platobné podmienky, odovzdanie a prevzatie riadne zhotoveného diela, zodpovednosť za škodu, zodpovednosť za vady diela a tiež sa odvoláva na *„špecifikáciu prác zo dňa 20. 07. 07 a dňa 6. 9. 2007, ktoré sú obsahom súdneho spisu a v ktorých je žalovaným sťažovateľom konkrétne, diferencovane, špecificky v kontexte vyjadrená jeho činnosť na stavbe a uplatnený nárok voči žalobcovi vo vzájomnom návrhu zo dňa 25. 11. 2005 a podanie skutkového vyjadrenia ku vzájomnému návrhu zo dňa 29. 3. 2006“.*

V nadväznosti na to sa v sťažnosti uvádza, že *„V citovaných dôkazoch sú sťažovateľom splnené všetky náležitosti v zmysle ZOD, pričom ich aj preukázal faktúrami,*

výpismi zo stavebného denníka, z ktorého je explicitné, čo sa urobilo, kde sa robilo, kto tam robil a dátum, kedy sa práce vykonávali zo strany žalovaného... t. j. sťažovateľa tejto sťažnosti.“

Podľa sťažovateľa sa všeobecné súdy týmito dôkazmi nezaoberali a v odôvodnení svojich rozhodnutí sa s nimi nevysporiadali. Poukazuje aj na nedostatky fakturácie (nedostatočnú špecifikáciu) zo strany žalobcu, nepredloženie stavebného denníka a odovzdávacieho protokolu, na základe čoho tvrdí, že žalobca *„neuniesol dôkazné bremeno na splnenie svojej dôkaznej povinnosti“*.

Sťažovateľ v ďalšej časti pomerne obšírneho odôvodnenia sťažnosti opakuje v rôznych obmenách rad námietok vyúsťujúcich do záveru, že krajský súd sa náležite a bez akéhokoľvek zdôvodnenia nevyrovnal s jeho argumentáciou, a preto je odôvodnenie napadnutého rozsudku v rozpore s § 157 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), a zároveň takéto nedostatočné odôvodnenie predstavuje porušenie čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj čl. 6 ods. 1 dohovoru. Sťažovateľ označuje namietaný rozsudok za nepreskúmateľný, nepredvídateľný a nezrozumiteľný a zastáva názor, že právne závery, ku ktorým krajský súd dospel, *„sú v extrémnom nesúlade“* s vykonanými skutkovými zisteniami.

Vzhľadom na uvedené dôvody sťažovateľ žiada vo veci samej rozhodnúť týmto nálezom:

„1. Základné práva sťažovateľa Ing. M. L. podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky na súdnu ochranu ako aj jeho právo podľa čl. 6 ods. 1 na spravodlivé súdne konanie Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd boli rozsudkom KS KE sp. zn.: 2 Cob/172/2009 zo dňa 28. 1. 2010 porušené.

2. Ústavný súd SR v zmysle § 56 ods. 2 a 3 písm. b) zákona o ústavnom súde zrušuje uznesenie najvyššieho súdu (správne má byť rozsudok krajského súdu, pozn.) sp. zn. 2 Cob/172/2009 zo dňa 28. 1. 2010 a vec mu vracia na ďalšie konanie.

3. Krajský súd v Košiciach je povinný zaplatiť sťažovateľovi náhradu trov konania pre JUDr. M. K. v celkovej sume za dva hlavné úkony právnej služby 303,31€ s DPH...“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy, alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde... Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch...

Ústavný súd vo vzťahu k čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru už uviedol, že formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym

režimom súdnej ochrany podľa dohovoru (II. ÚS 71/97). Z uvedeného dôvodu preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (IV. ÚS 195/07).

Zo zistení ústavného súdu vyplynulo, že rozsudkom krajského súdu sp. zn. 2 Cob/172/2009 z 28. januára 2010 bol potvrdený rozsudok Okresného súdu Košice I (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 27 Cb/91/2003 z 27. novembra 2008 v spojení s opravným uznesením zo 6. novembra 2009, ktorým súd prvého stupňa zaviazal sťažovateľa zaplatiť žalobcovi sumu 151 033,60 Sk s 10,9 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 192 790 Sk od 18. júla 2002 do 22. júla 2002, zo sumy 260 564,30 Sk od 18. augusta 2002 do 21. augusta 2002, zo sumy 160 564,30 Sk od 21. augusta 2002 do 18. septembra 2002, zo sumy 227 399,30 Sk od 21. októbra 2002 do 30. marca 2003, zo sumy 27 399,30 Sk od 31. marca 2003 do 29. júla 2003, zo sumy 39 367,70 Sk od 30. júla 2003 do zaplataenia, zo sumy 188 181 Sk od 1. novembra 2002 do 29. júla 2003, zo sumy 110 592,90 Sk od 30. júla 2003 do zaplataenia do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Krajský súd zároveň namietaným rozsudkom zrušil výrok prvostupňového súdu, ktorým v prevyšujúcej časti zamietol žalobu, a v tejto časti (teda o nároku žalobcu prevyšujúcom sumu 151 033,60 Sk s prísl.), ako to vyplýva aj z vyžiadaného súvisiaceho súdneho spisu, po vrátení veci na ďalšie konanie okresný súd ďalej koná.

Sťažnosť smeruje proti namietanému rozsudku ako celku, teda aj proti tej časti, v ktorej predmetný rozsudok dosiaľ nenadobudol právoplatnosť.

Podľa § 159 ods. 1 OSP doručený rozsudok, ktorý už nemožno napadnúť odvolaním, je právoplatný.

Podľa § 49 zákona o ústavnom súde sťažnosť môže podať fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá tvrdí, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom sa porušili jej základné práva alebo slobody, ak o ochrane týchto základných práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Z už citovaného § 49 zákona o ústavnom súde vyplýva, že sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy možno podať zásadne len proti právoplatným rozhodnutiam, opatreniam alebo iným zásahom orgánov verejnej moci. Z toho a contrario vyplýva, že ju nemožno podať proti takým rozhodnutiam orgánov verejnej moci, ktoré ešte nenadobudli právoplatnosť. Skutočnosť, že krajský súd namietaným rozsudkom v časti, v ktorej zrušil výrok prvostupňového rozsudku o zamietnutí žaloby nad rámec žalobcom uplatneného nároku presahujúceho sumu 151 033,60 Sk s prísl. a vrátil vec okresnému súdu na ďalšie konanie, znamená, že v tejto časti nebolo ešte o žalobcom uplatnenom nároku právoplatne meritórne rozhodnuté. V tomto štádiu konania preto ešte nie je zrejmé, či konečné rozhodnutie bude v tejto časti vyznievať v neprospech sťažovateľa. Preto sťažnosť smerujúca proti zrušujúcemu výroku namietaného rozsudku zakladá dôvod na odmietnutie sťažnosti v tejto časti ako predčasne podanej pre nesplnenie procesných podmienok konania pred ústavným súdom, ktoré ústavný súd kvalifikuje ako nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí (m. m. IV. ÚS 237/2010).

Pokiaľ sťažovateľ namieta porušenie čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru vo vzťahu k tej časti namietaného rozsudku, ktorým bol potvrdený prvostupňový rozsudok vo výroku, ktorým mu bola uložená povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 151 033,60 Sk s prísl., ústavný súd najskôr zdôrazňuje, že jeho ingerencia do výkonu právomoci všeobecných súdov je opodstatnená len v prípade nezlučiteľnosti ich rozhodnutí a postupov, ktoré ich vydaniu predchádzali, s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou (m. m. I. ÚS 74/02, I. ÚS 236/03, IV. ÚS 164/04, IV. ÚS 216/05). Ústavný súd v rámci svojej predchádzajúcej rozhodovacej činnosti opakovane vyslovil, že posúdenie akejkoľvek skutkovej a právnej otázky všeobecným súdom by sa mohlo stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu len v prípade, ak by závery, ku ktorým všeobecný súd dospel, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (obdobne napr. I. ÚS 13/00, III. ÚS 151/05, III. ÚS 344/06).

Základom argumentácie sťažovateľa je v podstate nesúhlas s právnym názorom krajského súdu vysloveným v odôvodnení namietaného rozsudku. Posudzovaná sťažnosť predstavuje podľa názoru ústavného súdu v podstate polemiku sťažovateľa so závermi,

ku ktorým dospel krajský súd, a sťažovateľ zjavne očakáva, že ústavný súd podrobí napadnuté rozhodnutie preskúmaniu z pozície bežnej opravnej inštalácie.

Ústavný súd v danej veci pripomína, že napadnuté rozhodnutie posudzuje výlučne z hľadiska kritérií ústavných predpisov a nimi garantovaných základných práv a slobôd. Vzhľadom na to nie je jeho úlohou do detailov preskúmať prípad z pozície v okolnostiach daného prípadu aplikovaných právnych noriem ani opätovne podrobiť revízii napadnutý rozsudok so zámerom „vylepšiť“ jeho odôvodnenie, prípadne zostaviť zoznam možných pochybení krajského súdu, ak tieto nemajú takú relevanciu, ktorá by mohla spochybniť konformitu záverov namietaného rozsudku s ústavou (m. m. IV. ÚS 325/08).

Ústavný súd preskúmal napadnutý rozsudok vo vzťahu k jeho potvrdzujúcej časti a z jeho obsahu predovšetkým zistil, že krajský súd ako súd odvolací podrobne vyložil svoje úvahy, ktoré ho viedli k potvrdeniu rozsudku okresného súdu vo výroku o uložení povinnosti sťažovateľovi zaplatiť žalobcovi sumu 151 033,60 Sk s prísl., stotožňujúc sa v celom rozsahu s odôvodnením napadnutého prvostupňového rozhodnutia a konštatujúc správnosť jeho záverov.

Vychádzajúc zo svojej doterajšej judikatúry v nadväznosti na § 219 ods. 2 OSP ústavný súd zdôrazňuje, že odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane (m. m. II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08, IV. ÚS 350/09), pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok.

Krajský súd citoval tieto podstatné časti z odôvodnenia napadnutého prvostupňového rozsudku:

„Z dokazovania vyplynulo, že medzi účastníkmi konania bola uzatvorená Zmluva o dielo v zmysle ust. § 536 a nasl. Obchodného zákonníka. Účastníci zmluvy si v zmluve dohodli predmet diela a tiež cenu.

Je opodstatnené tvrdenie žalovaného, že žalobca v zmysle zmluvne dohodnutých podmienok bol povinný dielo zápisnične žalovanému odovzdať obojstranným podpísaním

protokolu o odovzdaní a prevzatí diela. Žalobca, ako subdodávateľ práce ním vykonané takto žalovanému neodovzdal, avšak nesporná je tá skutočnosť, že dielo bolo investorovi ako celok odovzdané a investorom prevzaté, o ktorej skutočnosti svedčí Zápis o odovzdaní a prevzatí stavby /alebo jej dokončenej časti/. Zo Zápisu o odovzdaní a prevzatí stavby vyplýva, že sa týkalo čiastkového úseku N... 84,000-91,243 K. /žkm 94,133-98,330 Kš 4/ preberacie konania skončilo dňa 29. 7. 2003 a je podpísané preberajúcou organizáciou B., s. r. o., Z. a žalovaným.

V súlade s uzatvorenou zmluvou o dielo žalobcovi vzniklo právo vykonané práce fakturovať. Žalobca vystavil žalovanému faktúry č. OF 0001/02, OF 0002/02, OF 0007/02, OF 0008/02, OF 0010/02, v ktorých faktúrach vyšpecifikoval rozsah vykonaných prác, žalovaný faktúry prevzal a svojím podpisom potvrdil prevzatie faktúr a takto bol oboznámený s rozsahom vykonaných prác a cenou. Žalovaný uhradil fa OF 0001/02 22. 7. 2002, fa OF 0002/02 29. 7. 2002 50.000,- Sk, 5. 8. 2002 100.000,- Sk, 21. 8. 2002 100.000,- Sk, 18. 9. 2002 181.100,- Sk a v zmysle príjmového a výdavkového dokladu zo dňa 18. 9. 2002 1.073,- Sk, fa OF 0007/02 30. 3. 2003 200.000,- Sk a k úhrade ostala suma 39.367,70 Sk a fa OF 0008/02 23. 10. 2002 250.000,- Sk a k úhrade ostala suma 211.243,20 Sk a fa OF 0010/02 23. 10. 2002 732.153,40 Sk. Z takto vyfaktúrovanej sumy žalovaný žalobcovi neuhradil 251.683,90 Sk. Žalovaný nereklamoval fakturáciu prác s tým, že fakturované výkony nezodpovedajú skutočnosti a aby používané sadzby boli v rozpore so zmluvne dohodnutými podmienkami. Vzhľadom na úplnú ako aj čiastočnú úhradu faktúr žalovaným možno považovať tento úkon žalovaného za uznanie záväzku. Žalovaný v zmysle odsúhlasenia záväzkov a pohľadávok zo dňa 30. 12. 2002 ako aj na pojednávaní 25. 8. 2004 nárok žalobcu na zaplatenie vyfaktúrovaných súm uznal. Preto súd tvrdenie žalovaného o neopodstatnenosti vyfaktúrovaných súm z dôvodu nevykonania práce a nesprávne použitého cenníka považoval za účelovú obranu. Pre úplnosť súd poznamenáva, že žalovaný hodnotu vykonaných prác refakturoval investorovi, ktorý takto vyfakturované práce žalovanému uhradil.“

Na zdôraznenie správnosti potvrdzujúceho výroku namietaného rozsudku krajský súd navyše uviedol, že:

„Žalovaný ničím nepreukázal nevykonanie prác, ako aj použitie nesprávneho cenníka stavebných prác, pretože investor, ktorému žalovaný práce refakturoval – vyfakturované práce žalovanému uhradil. Je nesporné, že k odovzdaniu diela investorovi došlo, žalovaný komplexne dielo odovzdal a teda žalovaný dielo od žalobcu ako subdodávateľa prevzal reálnym akceptom. Preto nie je obrana žalovaného opodstatnená, pokiaľ sa odvoláva na neodovzdanie diela v súvislosti so zaplatením ceny diela.“

Takýto odôvodnený záver odvolacieho súdu je potrebné považovať za súčasť nezávislého súdneho rozhodovania, ktorá je plne v medziach ústavnosti. Sťažovateľom napadnuté rozhodnutie v preskúmvanej veci považuje ústavný súd za ústavne konformné, pretože v jeho postupe nezistil žiadne znaky svojvôle, a súčasne ani aplikáciu právnych noriem v danom prípade zo strany krajského súdu nepovažuje za takú, ktorá by bola dôsledkom interpretácie, extrémne vybočujúcej z princípov zaručených v siedmom oddiele druhej hlavy ústavy, prípadne by ju bolo možné kvalifikovať ako aplikáciu práva majúcu za následok porušenie základných práv alebo slobôd. Možno preto urobiť záver, že krajský súd sa so skutkovou a právnou problematikou súvisiacou s posudzovanou vecou vysporiadali spôsobom aj z hľadiska ústavných aspektov celkom aprobovateľným.

Ústavný súd v tejto súvislosti pripomína, že ako judikatúra Komisie pre ľudské práva (sťažnosť č. 6172/73, X. v. United Kingdom, sťažnosť č. 10000/83, H v. United Kingdom), tak aj doterajšia judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva (napríklad v prípade *Delcourt*, resp. *Monnel a Morris*) pod spravodlivým súdnym procesom (*fair hearing*) v žiadnom prípade nechápe právo účastníka súdneho konania na preskúmanie toho, akým spôsobom vnútroštátny súd hodnotil právne a faktické okolnosti konkrétneho prípadu.

Kompetencie ústavného súdu nenahrádzajú postupy a rozhodnutia všeobecných súdov a zásadne sa nepoužívajú na skúmanie namietanej vecnej nesprávnosti, pretože ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo vzťahu k všeobecným súdom. Kritériom na rozhodovanie ústavného súdu musí byť najmä intenzita, akou malo byť zasiahnuté do ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou zaručených základných práv alebo slobôd, a v spojitosti s tým zistenie, že v okolnostiach daného prípadu ide o zásah,

ktorý zjavne viedol k obmedzeniu, resp. odopretiu základných práv alebo slobôd (IV. ÚS 57/09, IV. ÚS 162/09).

Ústavný súd nemá pozíciu opravnej inštancie voči rozhodnutiam všeobecných súdov a ani nenapráva ich skutkové alebo právne výstupy, ak sa zakladajú na konkrétnych faktoch a sú aj dostatočne odôvodnené, o to viac, ak v zmysle všeobecne záväzných právnych predpisov sa má verdikt súdu zakladať na voľnej úvahe (obdobne napr. III. ÚS 238/08, I. ÚS 32/09).

Podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu ústavou garantované základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 6 ods. 1 dohovoru neznamená právo na úspech v konaní pred všeobecným (občianskoprávnym) súdom a nemožno ho účelovo chápať tak, že jeho naplnením je len víťazstvo v občianskoprávnom spore (II. ÚS 21/02, IV. ÚS 277/05). Je v právomoci všeobecných súdov vykladať a aplikovať zákony. Pokiaľ tento výklad nie je arbitrárny a je náležité zdôvodnený, ústavný súd nemá dôvod doň zasahovať (napr. I. ÚS 50/04, III. ÚS 67/06).

Z už citovaného § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov (III. ÚS 206/03, II. ÚS 77/04). Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť je preto možné považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (napr. II. ÚS 201/03, II. ÚS 144/05, IV. ÚS 100/04, IV. ÚS 42/06, IV. ÚS 68/2010). Podľa názoru ústavného súdu treba sťažnosť v tejto časti podanú sťažovateľom považovať za zjavne neopodstatnenú.

Ústavný súd napokon dodáva, že ani sťažovateľom uvádzané odkazy na judikatúru ústavného súdu, ako aj judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva nie sú celkom náležité, pretože uvedenými rozhodnutiami neboli riešené prípady s rovnakým skutkovým a procesným základom.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd vyhodnotil argumentáciu sťažovateľa zdôvodňujúcu porušenie čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru ako nedostatočnú na to, aby na jej základe bolo možné v prípade prijatia sťažnosti na ďalšie konanie zistiť a preskúmať spojitosť medzi napadnutým uznesením krajského súdu a namietaným porušením označených práv. Napadnuté rozhodnutie krajského súdu nemôže byť v takej príčinnej súvislosti s namietaným porušením základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru aj preto, že toto porušenie sa nedá vyvodiť iba z určitého výkladu a aplikácie platných procesných noriem upravujúcich postup občianskoprávných súdov v opravných konaniach (podobne aj I. ÚS 66/98, II. ÚS 811/00). Ústavný súd preto sťažnosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol aj ako zjavne neopodstatnenú.

Sťažovateľ v texte sťažnosti namieta tiež porušenie čl. 13 a čl. 17 dohovoru označeným rozsudkom krajského súdu. Ústavný súd je podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde viazaný návrhom sťažovateľa, ktorý je koncentrovane vyjadrený v petite sťažnosti. V tejto súvislosti ústavný súd poukázal na svoju konštantnú judikatúru (III. ÚS 149/04, II. ÚS 65/07, IV. ÚS 279/07, IV. ÚS 234/2010), podľa ktorej tvrdenia o porušení iných ustanovení ústavy, resp. kvalifikovaných medzinárodných zmlúv (v danom prípade čl. 13 a čl. 17 dohovoru), ktoré sťažovateľ uvádza v texte sťažnosti mimo petitu, považuje iba za súčasť argumentácie sťažovateľa. Za daných okolností boli v danej veci splnené predpoklady na predbežné prerokovanie sťažnosti sťažovateľa zastúpeného kvalifikovaným právnym zástupcom len v rozsahu namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, vyslovenia ktorého sa sťažovateľ domáhala v návrhu na rozhodnutie, t. j. v petite sťažnosti. Nad takto vymedzený rámec je ústavnoprávny prieskum vylúčený.

Keďže sťažnosť bola odmietnutá, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, a preto sa ústavný súd už týmito návrhmi nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 30. augusta 2010